

Sygn. akt V CSK 60/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku A. F.

z udziałem G. F., E. G., R. G., K. G., G. K. i Z. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przyznania adwokatowi R.C. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wskazał przy tym, iż Sąd Okręgowy, nie zważając na nakaz rozważenia zarzutów apelacji i obowiązek przeprowadzenia własnej oceny materiału dowodowego, przyjął za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji, przez co – w ocenie skarżącego - zarzuty apelacji nie zostały należycie rozpoznane (art. 382 i 378 § 1 k.p.c.).

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi. (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego nie ma takiego charakteru.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sprowadzało się więc do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu pierwszej instancji. Jak słusznie wskazał skarżący, sąd drugiej instancji nie jest zwolniony z obowiązku ustalenia

we własnym zakresie stanu faktycznego sprawy (por. wyrok z dnia 11 maja 2005 r. III CK 536/04, niepubl.), jednakże w niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, Sąd Okręgowy takich ustaleń dokonał. Sąd drugiej instancji może oprzeć swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach Sądu pierwszej instancji. Nie jest obowiązkiem sądu drugiej instancji powtarzanie w uzasadnieniu wyroku ustaleń i oceny prawnej dokonanych przez sąd pierwszej instancji, gdyż - jeżeli je podziela, wystarczy, że da temu jednoznacznie wyraz. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 lutego 2005 r., IV CK 526/04, niepubl. i z dnia 14 maja 2010 r., II CSK 545/09, niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanka „oczywistej zasadności” nie została w sposób właściwy wykazana.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw